

serven med de tidligere foretagne nedskrivninger. Der er dermed ikke symmetri i behandlingen af salg af underskuds- og overskudsvirksomheder, eftersom frasalg af en overskudsvirksomhed skal føre til en reduktion af nettoopskrivningsreserven, hvorimod frasalg af en underskudsvirksomhed ikke påvirker reserven. Denne asymmetri opstår ved, at loven alene taler om opløsning af reserven vedrørende de opskrevne kapitalandele, hvorfor en reetablering af en allerede forbrugt reserve ikke er krævet, uanset om reserven er forbrugt til dækning af andre dattervirksomheders/associerede virksomheders overskud eller til dækning af eget driftsunderskud.

Baggrunden for asymmetrien er, at salg af en underskudsvirksomhed ikke bør medføre yderligere binding. Der indregnes ikke yderligere urealiserede gevinster ved salget, hvorfor der heller ikke bør ske yderligere binding.

Reserven skal også reduceres med det udbytte, som virksomheden har erhvervet endelig ret til. På samme måde skal en gennemført kapitalnedsættelse i datter- og associerede virksomheder fragå i reserven.

Hvis udbyttet overstiger reserven, bliver den regnskabsmæssige behandling den samme, som hvis reserven bliver negativ på grund af underskud i datter- og de associerede virksomheder. Det vil sige, at det vil være nødvendigt for virksomhederne internt at holde styr på størrelsen af den negative reserve, eftersom den negative værdi af underskudsvirksomheder først skal udlignes (»forbruges»), inden bindingspligten igen indtræder.

Udgangspunktet er, at dattervirksomheders udbytte for det seneste regnskabsår, som tilfalder modervirksomheden, på balancedagen ikke kan indregnes som tilgodehavende i modervirksomhedens balance, eftersom der ikke på balancedagen er tale om et aktiv. Dette fremgår også af den internationale regnskabsstandard IAS 10. Udgangspunktet er derfor, at værdien af kapitalandelene heller ikke reduceres med udbytte, som først deklareres efter balancedagen.

Det er dog tilladt i modervirksomheden at reducere den bundne reserve med det udbytte, der er besluttet uddelt fra dattervirksomhederne efter balancedagen, men inden modervirksomhedens generalforsamling. Dette indebærer ikke, at værdien af kapitalandelene nedreguleres som følge af det forventede udbytte, eftersom modervirksomheden først opnår ret til udbyttet, når dattervirksomhedens generalforsamling beslutter dette, jf. også IAS 10. Alene egenkapitalens fordeling mellem frie reserver og reserve for indre værdi påvirkes, således at indre værdi-reserven redu-

ceres og de frie reserver bliver større. Derved opnår modervirksomheden at kunne indregne det forventede udbytte fra dattervirksomhederne i sine frie reserver som kan anvendes til udbytte, og "samtidighedsprincippet" – uddeling af udbytte på én gang op igennem en koncern – er opretholdt. Anvendes samtidighedsprincippet, bør det klart fremgå af noten til nettoopskrivningsreserven efter § 43 a.

Det er dog også anerkendt, at det - hvis en modervirksomhed og dens dattervirksomheder afsætter deres eget udbytteforslag som en forpligtelse i balancen, jf. § 48 - er tilladt at reducere værdien af kapitalandelene i dattervirksomheder med det forventede udbytte fra dattervirksomhederne. Dette vil være nødvendigt af hensyn til symmetrien mellem indregning af aktiver og forpligtelser. Her vil det forventede udbytte både fragå i værdien af kapitalandelene og i det beløb, som skal bindes. Beløbet vil blive indregnet som tilgodehavende udbytte under aktiver og som frie reserver under egenkapitalen.

Modervirksomheden er netop i en situation, hvor den på baggrund af den bestemmende indflydelse kan afgøre, hvor stort udbyttet fra dattervirksomheden bliver. Det forventede udbytte skal her klassificeres som et tilgodehavende på balancedagen.

Undtagelsen gælder ikke for associerede virksomheder, da virksomheden her først får bekræftet udbyttet på generalforsamlingen og ikke selv kan bestemme udbyttets størrelse.

De foreslåede ændringer til § 43 a for virksomheder i regnskabsklasse B gælder tillige for virksomheder i regnskabsklasse C og D via henvisningsreglerne i henholdsvis § 78, stk. 1, 4. pkt., og § 102, stk. 1, 3. pkt.

Til nr. 19

Den foreslåede ændring af § 52, stk. 2, er en præcisering af bestemmelsen vedrørende fejl i årsregnskabet.

Bestemmelsen gælder også for fejl i koncernregnskabet via henvisningen i § 118, stk. 1, til § 78, der bl.a. henviser til § 52.

Til nr. 20

Efter den gældende § 68 skal der i noterne til årsregnskabet gives oplysning om det gennemsnitlige antal beskæftigede i det pågældende og det foregående regnskabsår.

Kravet har baggrund i artikel 43, nr. 9, i 4. direktiv. Medlemsstaterne kan dog efter direktivets artikel 44, stk. 1, fritage små virksomheder for at give disse oplysninger.